

ΕΤΟΣ 62ον

15 Ιουλίου 2014

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 24 (3185)

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΙΣΟΒΙΑΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Τὴν ὁμολογία γιὰ τὸν Χριστὸ ὡς Σωτῆρα καὶ Θεὸ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἐγκωμιάζει στή σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Πράγματι, τὸ φρόνημα τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ φαίνεται ἀπὸ τὴ μετὰ διακρίσεως ὁμολογία τοῦ ἁγίου ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον ἀνθρώπων ἐχθρικῶν πρὸς τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Ἡ μέ παρρησία ὁμολογία αὐτὴ ἀποδεικνύει τὸν πιστό, ἀληθινὸ συγγενὴ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κατόπιν θά τὸν ὁμολογήσει σάν τέτοιο ἐνώπιον τοῦ Πατέρα του.

Εἶναι πολὺ καίριος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἰδικά στή σημερινὴ ἐποχὴ, ὅπου μᾶς διακρίνει ἓνα πνεῦμα (ὑπερήφανο) δειλίας στό νά ὁμολογοῦμε –ὅταν χρειάζεται φυσικά– ὅτι εἴμαστε χριστιανοί, ὅτι νηστεύουμε, ὅτι ἐκκλησιαζόμαστε. Μάλιστα σκεπτόμαστε ἀκόμη καὶ τὸν σταυρό μας νά κάνουμε περνώντας ἔξω ἀπὸ κάποια ἐκκλησία. Πολλοὶ ἀπὸ ἐμᾶς νομίζουμε ὅτι καλῶς πράττουμε γιὰ νά μὴ «σκανδαλίσουμε» τοὺς ἀντιφρονοῦντες, ἄς ἀποτελοῦν καὶ μειοψηφία, ἀφοῦ τελευταίως σεβόμαστε πάρα πολὺ τίς ἀπόψεις τῶν μειοψηφιῶν, σέ τέτοιο βαθμὸ ὥστε νά ὀφείλει νά ὑποχωρεῖ ἡ πλειοψηφία ἀπὸ δημοκρατικὴ εὐαισθησία. Ὁ ὁσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης ὡστόσο εἶναι πολὺ ἠλακωνικὸς καὶ σαφής: «Δειλία ἐστὶν ἐκτροπὴ πίστεως».

Ἡ ἀγάπη στὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα

Ἡ ἀγάπη στὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὸν Χριστό. Λένε πὼς ὅταν εἶναι ὑγιής, ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας πρὸς τὸ παιδί, εἶναι ἡ πιὸ ἀνιδιοτελεῖς ἀγάπη πού ὑπάρχει. Κι ὅμως ὁ Χριστὸς ἐδῶ, ὑπεισέρχεται καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τοὺς γονεῖς του, λέγοντας πὼς ἂν τοποθετοῦμε τοὺς γονεῖς μας πάνω ἀπὸ Αὐτόν, δέν τοῦ εἴμαστε ἀξιοί.

Δέν πρόκειται γιὰ διαφορετικὲς ἀγάπες, ἀλλὰ γιὰ διαφορετικὲς ὄντολογικὲς

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ι' 32-33, 37-38, ιθ' 27-30)

Οἱ Ἅγιοι Πάντες ὡς δεῖκτες πορείας

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τὸν ἐν οὐρανοῖς. Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἴδού ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσετε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ πᾶς ὃς ἀφήκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφούς, ἢ ἀδελφάς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγρούς, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζῶην αἰώνιον κληρονομήσει. Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι.

τροχιές. Ἡ (σωστή) ἀγάπη ἀπὸ καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς εἶναι ὄντως κάτι συγκληνιστικό καὶ προσανατολίζει τὸν ἄνθρωπο σωστά μέσα στὸν κόσμον πού θὰ ζήσει, χτίζοντας σωστά τὴν ψυχοσωματικὴ του ὑπόστασιν. Ὑποφέρουν ὄντως οἱ ἄνθρωποι πού δὲν γνώρισαν τὴ σωστή ἀγάπην ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ἡ ἀγάπη ὁμως τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι κάτι τὸ ἀνατρεπτικό· νικάει τὸν θάνατον. Γι' αὐτὸ καὶ μέ τὴν ἐξουσία του ὡς Θεοῦ ὑπεισέρχεται καὶ στίς πιὸ στενὲς ἀνθρώπινες σχέσεις. Μόνο σὰν Θεὸς μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτό, γιατί ἂν ἦταν μόνο ἄνθρωπος καὶ ζητοῦσε τέτοιου εἴδους «ἀποκληιστικότητα», θὰ ἦταν ἡ ἀπεχθέστερη, ἡ φρικτότερη μορφή τῆς ἀνθρωπότητας (π. Ἐπιφάνιος Θεωδορόπουλος). Συνεπῶς, ἀγαπώντας τὸν Χριστὸ καὶ ὁμολογώντας τον καὶ μέ τοὺς λόγους, ἀλλῆθ' καὶ μέ τὴ ζωὴ μας, νικάμε τὸν θάνατον, πού εἶναι τὸ ζητούμενο γιὰ κάθε ἄνθρωπον.

Σταυρός, ταφή καὶ ἀνάστασις

Σταυρός, ταφή καὶ ἀνάστασις ἀποτελοῦν τριπλὴ ἀναγκαιότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, σαρκωμένη ὁμολογία τῆς πίστεως στὸν Χριστό. Ὁ σταυρὸς θυμίζει τὴ ματωμένη πορεία τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποίους ὀφείλομε νὰ μιμούμαστε σηκώνοντας τὸν σταυρὸ του ὁ καθένας. Σταυρώνουμε τίς αἰσθήσεις μας καὶ δοκιμάζουμε τὸ ἄλλο τοῦ σταυροῦ. Ἡ ταφή θυμίζει τὸν ἐγκληισμό τοῦ νοῦ στό βάθος τῆς καρδιάς συντροφιά μέ τὸ θεῖο ὄνομα. Ἐκεῖ ὁ νοῦς ἐνώνεται μέ τὴν καρδιά καὶ τελοῦνται γαμήλια δεῖπνα παρόντος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἔτσι ἀνασταίνεται ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητῆς του· «Καθέναν πού θά μέ ὁμολογήσῃ ἐμπρός στοὺς ἀνθρώπους, θά τόν ὁμολογήσω καί ἐγώ ἐμπρός στόν Πατέρα μου τόν οὐράνιον. Ἐκεῖνος ὅμως πού θά μέ ἀρνηθῆ ἐμπρός στοὺς ἀνθρώπους, θά τόν ἀρνηθῶ καί ἐγώ ἐμπρός στόν Πατέρα μου τόν οὐράνιον. Ἐκεῖνος, πού ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερο ἀπό ἐμέ, δέν μοῦ εἶναι ἄξιος. Καί ἐκεῖνος, πού ἀγαπᾷ υἱόν ἢ θυγατέρα περισσότερο ἀπό ἐμέ, δέν μοῦ εἶναι ἄξιος. Καί ἐκεῖνος, πού δέν παίρνει τόν σταυρόν του καί δέν μέ ἀκολουθεῖ δέν μοῦ εἶναι ἄξιος». Τότε ἔλαβε τόν λόγον ὁ Πέτρος καί τοῦ εἶπε, «Νά ἐμεῖς πού ἀφήκαμε ὅλα καί σέ ἀκολουθήσαμε· τί λοιπόν θά ἀπολαύσωμεν;». Ὁ δέ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι σεῖς, οἱ ὁποῖοι μέ ἀκολουθήσατε, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θά καθῆσῃ εἰς τόν θρόνον τῆς δόξης του εἰς τὴν Νέαν Δημιουργίαν, θά καθῆσθε καί σεῖς σέ δώδεκα θρόνους, διὰ νά κρίνετε τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Καί καθένας πού ἀφῆκε σπῖτια ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφές ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια διὰ τὸ ὄνομά μου, θά πάρῃ ἑκατὸ φορές περισσότερα καί θά κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον. Πολλοὶ δέ, οἱ ὁποῖοι εἶναι πρῶτοι, θά γίνουν τελευταῖοι, καί ἐκεῖνοι πού εἶναι τελευταῖοι, θά γίνουν πρῶτοι».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἔσχατοι καί πρῶτοι

Ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Θεοῦ καί κατόπιν ἔγιναν ἐπιλήθοντες τῆς τιμῆς πού τοὺς ἔγινε. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ὁ Ἰούδας. Ὁ Ἰούδας ὡς «ὀμαδικὸς ἐνοχικὸς ἀρχέτυπος» στή γλώσσα τῆς ποιμαντικῆς ψυχολογίας καί ὡς τρόπος συμπεριφορᾶς ἐπηρεάζει τόν ἀνθρώπο, στό νά γίνῃ ἐπιλήθων, ρίψασπις καί στό τέλος νά καταποθεῖ ἀπό τή δαιμονική λύπη καί ἄν εἶναι δυνατό νά αὐτοκτονήσῃ. Ἔσχατοι, ξέρομε ὅλοι πῶς ὁ διάβολος «ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς» (Ἰωάν. 8,44). Ἔσχατοι πάλι ξεκίνησαν τὴ ζωὴ τους μέ τόν Χριστό ἔχοντας βαρύτερο παρελθόν καί ἔλαμψαν διὰ τῆς μετανοίας. Κλασικὸ παράδειγμα αὐτῆς τῆς πορείας ἀποτελεῖ ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία. Στό συγκλονιστικὸ βίβιο τῆς βλήπει κανεῖς πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμη τῆς μετανοίας καί τῆς προσευχῆς πού σώζει ἀπό τὴν ἀπόγνωση. Δίκαια ἡ Ἐκκλησία →

15 Ἰουνίου 2014: ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

«ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ». Ἀμὼς προφήτου (ν' αἰ. π.Χ.). Ἀχαϊκοῦ καί Στεφανᾶ ἀποστόλων, Ἱερωνύμου ὁσίου († 420), Αὐγουστίνου ἐπισκόπου Ἰππῶνος († 430).

Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: Α' – Ἀπόστ.: Ἑβρ. 1α' 33 - 1β' 2 – Εὐαγγ.: Μαθ. 1' 32-33, 37-38, 1θ' 27-30.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Ἰουνίου, Β' Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. β' 10-16 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. δ' 18-23.

μας τοποθέτησε τή μνήμη της μέσα στή Μεγάλη Τεσσαρακοστή γιά νά ἀποτελεῖ ἀνά τούς αἰῶνες ἐμψυχωτικό παράδειγμα τοῦ «οἱ ἔσχατοι ἔσονται πρῶτοι».

Ἐπῆρξαν βέβαια καί οἱ χριστιανοί ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν πιστοί στήν κλήση τους ἀπό τήν πρώτη στιγμή μέ ὄλους τούς πειρασμούς καί τά ἐμπόδια πού συνάντησαν. Ἦταν ἐκεῖνοι πού ἔκαναν ὑπομονή στούς ἀνέμους τῶν πειρασμῶν, στόν καύσωνα καί τόν παγετό τῶν παθῶν, ἐκεῖνοι πού ἄν καί ἔπεφταν σκῶνονταν καί πάλη ἔπεφταν καί πάλη σκῶνονταν, προσανατολισμένοι σταθερά στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ.

Σέ ὁποιαδήποτε ὁμάδα κι ἄν ἀνήκουμε ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἄς μᾶς ἐμνηεῖ τό ὅτι ὁ Κύριος θέλει ὄλους νά μᾶς σώσει, ἀρκεῖ νά τό θέλουμε κι ἐμεῖς.

Ἄρχιμ. Ε. Τ.

ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

ἐπιμέλεια Πρωτοπρ. Ἡλία Μαρκαντῶν καί Εὐαγγ. Γ. Καρακοβούνη,
σχήμα 12x17 ἑκατ., σσ. 368 (ἔκδοσις Ε')

Μέ σκοπό νά προσφέρει στούς πιστούς «τόν πιό ἀσφαλῆ ὁδηγό στή λειτουργική καί τήν ἰδιωτική προσευχή τῶν χριστιανῶν στίς καθημερινές πρός τόν Κύριο ἐντεύξεις τους», ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐξέδωσε τό «Προσευχτάριον» αὐτό. Τό περιεχόμενό του ἀπαρτίζεται ἀπό 4 μέρη: Τό «Ἀνθολόγιο προσευχῶν», τίς «Ἱερές Ἀκολουθίες», τούς «Παρακλητικούς καί Ἱκετηρίους Κανόνες» καί τό «Πληροφοριακό παράρτημα» (μηνολόγιο, πασχάλια, νηστεῖες). Σέ δίχρωμη ἐκτύπωση, μέ χρυσόδειη βιβλιοδεσία.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα
τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», Ἰαοῖου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr